

Hoog in de nok flitste het zwaailicht aan. De kamer werd ondergedompeld in onheilspellende licht, dat insloeg in de studio als een felblauwe bliksemschicht, weerkaatsend tegen de witte tegels. Geschrokken sloot hij de ogen, even was hij terug op de straat, schuilend in een deuropening voor de combi's die met flitsende lichten aan hem voorbij knalden, op zoek naar de man die het zonet aangedurfd had om drie drugdealers een tik te geven. Hij draaide de douchekraan dicht en streek met beide handen zijn natte haar achterover. De wandklok gaf iets na zes uur in de ochtend aan. Het stille zwaailicht in de nok had hij vorige week geïnstalleerd. Het werd enkel getriggerd door een oproep naar één van zijn telefoons. In acht lange rijen had hij de toestellen naast en onder elkaar aan de muur opgehangen. Op één meter boven de betegelde studiovloer gloeide één van de nieuwere toestellen op, zonder klank.

Vanuit de douche staarde hij naar de Samsung. Hij was zo moe dat hij liefst hier en nu rechtstaand door het lauwe water in slaap gewiegd werd. In de kleine kamer klonk enkel het geruis van neerstortend water. Niet veel mensen wisten dat hij elke nacht rond dit uur zijn bed opzocht. Wellicht was dit een oproep van een agent die hij tijdens de opleiding aan de Bellemans Politieacademie had leren kennen. Vele van die jonge mannen en vrouwen kenden en vertrouwden hem, zij vertelden hem af en toe over wie door hem geholpen kon worden, op een manier die de politie niet kon. Of was het iemand die onlangs al een keer bijstand gekregen had? Het zoemen stopte na een tiental seconden, de persoon had zelf ingehaakt, want geen enkele van de toestellen nam een voicemail aan. Blijkbaar was het iets dat kon wachten, of misschien was het een vergissing.

Al tien minuten stond hij onder de douche, om de vermoeidheid en pijn van zich af te wassen. De teleurstelling kon hij vannacht echter zelfs met het heetste water niet wegspoelen. De jongeren die hem geconfronteerd hadden, droegen duisternis in de ogen. Zij hadden hun versneden drugs verkocht aan andere jongeren, aan kinderen zelfs. Was hij net op tijd geweest, of was de interventie te laat gekomen om deze kids nog terug op het rechte pad te krijgen? Ruim drie weken aan een stuk had hij drie jonge dealers geobserveerd, om ze vannacht op heterdaad te betrappen. De jongeren waren tussen vijftien en achttien. Zelfs met z'n drieën waren ze geen partij geweest voor hem. Na een kort gevecht had hij hen alle drugs en geld afgenomen. Vervolgens had hij hen laten gaan, deze keer. Het gevecht met de minderjarigen was het eindpunt en tegelijkertijd dieptepunt geweest van zesendertig uur non-stop observatie vanuit een vochtig kraakpand, zonder slaap. Hopelijk beseften de kinderen toch dat het volgende keer niet zo goed zou aflopen voor hen. Wellicht niet...

Nogmaals flitste het blauwe zwaailicht aan, traag draaiend. Dezelfde telefoon lichtte op, vlak boven de tegelvloer. Ondanks het vroege uur had iemand ergens in de stad dringend hulp nodig. Hij zette enkele stappen naar de muur. Naast elke telefoon hing een etiket, soms met een plaats, datum of naam, met een referentie naar de notities die hij

over het voorval gemaakt had. Bij de Samsung had hij op het etiket enkel 'Bar Deco' geschreven en de datum van vorige week donderdag. Justine. Meer dan de naam van het café had hij niet opgeschreven, want haar zou hij niet gemakkelijk vergeten. Justine's nummer had hij vorige vrijdag online opgezocht en heel makkelijk gevonden, maar daarna had hij niet de moed gevonden om haar op te bellen. Hij staaarde naar het fel oplichtende venstertje van de telefoon. Zij had dit telefoonnummer achterhaald, dat verondersteld werd bij niemand gekend te zijn. Het enige nummer in het geheugen van deze Samsung was dat van Justine. Had hij een fout gemaakt? Bestond er software die het mogelijk maakte om hem op die manier te traceren? Dat stemde hem niet bepaald vrolijk.

Zijn blik gleed over de andere toestellen, die levenloos in de houders hingen. Justine had in hem iets wakker gemaakt, hij had zowat elke dag overwogen om haar een berichtje te sturen, maar had het voorlopig niet gedaan. Waarom belde ze hem op dit onmogelijke uur? Hij hurkte voor de telefoon en telde tot drie. Dan telde hij opnieuw tot drie, maar het scherm lichtte nog steeds op, de kamer rondom hem kleurde nog steeds schitterend blauw. Sinds maanden deed hij alles wat hij kon om onzichtbaar te zijn. Wat ging er fout? Hij drukte op de toets, ervoor zorgend dat er geen water op het schermpje droop. Het knipperlicht doofde uit. De duisternis was volledig. Hij luisterde naar de stilte, tot hij haar hoorde ademen.

'Justine?' fluisterde hij. Het was de eerste keer sinds hij hier woonde dat hij zijn eigen stem hoorde. Onmiddellijk voelde hij een zachte klem op z'n stembanden, steeds dook die vermaledijde verlegenheid op.

'Cristofanu? Ben jij het?'

Stilte, secondenlang. 'Waarom zeg je niets?' Haar luide stem vulde zijn hoofd. 'Wat ben jij moeilijk te vinden! Onmogelijk bijna. Jij zit in geen enkele database en je hebt geen e-mail? Jij hebt zelfs geen adres?! Je lijkt wel de onzichtbare man. Als ik niet beter wist, zou ik denken dat jij geprobeerd hebt om jezelf helemaal uit te wissen?'

Met zijn vermoeid brein kostte het hem moeite om haar woordenstroom te volgen. Blijkbaar was het moeilijk om hem te vinden, maar niet onmogelijk. Er waren duivels goede redenen waarom hij zichzelf onzichtbaar gemaakt had.

'Hallo?' drong Justine aan. 'Cristofanu?'

Sprakeloos keek hij naar de smartphone. Hij haakte het toestel uit de houder en legde het op de tegelvloer. Uit de open kleerkast nam hij een onderbroek, zwarte jeans en T-shirt. In deze kleine ruimte had nog nooit iemand een voet binnen gezet, behalve hij. Niets verstoorde hier ooit de stilte, het geluid van de honderd-en-één telefoons stond uit. Televisie kijken of muziek beluisteren gebeurde met de koptelefoon of via oortjes. De geluiddempende laag in vloer en dak had hij zelf geplaatst, toen hij de bouwval had laten renoveren door ervaren Oekraïners, die ondertussen teruggekeerd waren om hun land te helpen. Hij staaarde naar het scherm, hopen dat Justine de verbinding alsnog zou

verbreken. Seconden gingen voorbij, terwijl hij zich aankleedde. Ook zij hield er het zwijgen toe, wachtend. Indien zij hem kon vinden, dan misschien de jonge dealertjes die hij zonet geconfronteerd had ook, of hun opdrachtgevers, de mensen die de drugshandel in deze stad organiseerden en die hem zochten.

Hij nam draadloze oortjes uit een bakje aan de muur, drukte op het Bluetooth-icoon op het scherm van de Samsung, zette het volume laag en wachtte op verbinding.

'Justine... Goedemorgen...'

Meer kreeg hij niet gezegd, gefluisterd, gepreveld. In kleermakerszit boog hij zich voorover, starend naar de gele letters van haar naam.

'Misschien sliep je nog, sorry sorry,' ratelde haar stem in zijn oren, alsof ze in zijn hoofd zat. 'Ik moet je dringend spreken, dus vroeg ik vannacht aan een vriendin om jou op te sporen. Zij is ook een hacker. Ik had jou er in Bar Deco iets over moeten zeggen, maar da's niet iets dat je zomaar aan een wildvreemde vertelt. Jij zei ook helemaal niets over wie je bent en wat je doet. Daar wil ik dan graag straks meer over weten.'

Zijn duim gleed naar de rode knop onderaan het scherm. Justine was bevriend met een hacker. Dit gesprek beloofde onheil. 'Laat me het even uitleggen,' zei ze sneller, alsof zij voelde dat hij op het punt stond om het gesprek te beëindigen. 'Zij kent de binnenweggetjes op het dark web en vond jouw naam, maar ook heel wat nummers die jij ooit gebruikt hebt, enorm veel zelfs, tientallen telefoonnummers. Hoe kan dat?'

Justine ratelde, het deed hem pijn aan de oren. Hij keek omhoog naar de muur vol smartphones. De toestellen waren via korte draden verbonden met tientallen laders in stopcontacten. Zo had hij het zelf geïnstalleerd, om contact te houden met iedereen, één nummer per persoon, allemaal simkaarten die hij tijdens missies gebruikte en daarna vernietigde.

'Ben je daar nog? Zij linkte de ene simkaart aan de andere met een softwareprogramma en zo kwamen we uit bij het laatste nummer dat jij onder deze naam gebruikte. Is Cristofanu jouw echte naam, bedenk ik nou. Dat klinkt Zuid-Europeaans. Zei je in Bar Deco niet dat je geboren en getogen bent in deze stad? Hallo, Cristofanu?'

Het was zo onwaarschijnlijk dom van hem geweest om niet aan een professionele hacker te vragen om alle sporen dieper en grondiger uit te wissen. Een hacker had hem kunnen helpen om permanent onzichtbaar te worden en te blijven. Daar had hij aan moeten denken. Justine had hem gevonden, dus konden andere mensen hem ook vinden. Hij had hulp nodig, dringend, want vannacht was een drugsbende op zoek naar hem. Wie kon hij vertrouwen om zijn sporen beter uit te wissen?

'Hallo?' drong Justine aan. Wat bezielde haar toch? Wat kon er zo dringend zijn?

'Wacht even, ik... ik kleed me aan.'

'We hebben hulp nodig. Het is geen uur om een mens te bellen. Het spijt me dat we jou hier mee overvallen.'

'Wie is... we?' fluisterde hij.

'Mijn vrienden en ik. Ik had je vorige week mijn nummer moeten geven, maar in een café kom je zoveel rare kerels tegen.'

Een rare kerel noemde ze hem. Dank je, Justine.

Dan pas beseftte hij dat hij zonet bij het aannemen van het gesprek haar naam genoemd had. Dat was een domme fout, want hij werd niet verondersteld haar nummer te hebben. Daarom zweeg hij altijd, want wanneer hij iets zei, ging het fout. Zij had beslist gehoord dat hij haar naam zei.

'Tof... dat je belt,' fluisterde hij. Het voelde vreselijk onwennig om zijn eigen stem te horen. Wat dom van hem om het woord tof te gebruiken. Gelukkig lachte ze en sprak vervolgens zo snel dat hij moeite had om alles te verstaan.

'In dat geval ben ik blij dat jij blij bent. Het moet snel gaan, dus nogmaals sorry. Ik legde met een paar vrienden de website van een bedrijf plat, maar ze merkten het. Ze zijn ons op het spoor en tracken ons online. Het zijn geen domme jongens. Ik vrees dat we niet langer veilig zijn dus we moeten vannacht verhuizen. We hebben iemand nodig op wie we kunnen rekenen, iemand sterk, slim en snel. Toen dacht ik aan jou.'

'Dank je. Denk ik...'

'Vergis ik me?'

'Ehm... neen.'

'Ik had toch een goed gevoel bij onze ontmoeting vorige donderdag? Zeg nou zelf ook eens iets? Of vraag me iets?'

'Is de website... van dat bedrijf al offline?'

'Neen. Nog niet.'

'Dan pakten jij en jouw vrienden het niet snugger aan. Jullie werden gevonden, zonder dat de website offline ging?'

Ze blies van ontgoocheling. 'Tja...'

'Sorry...' stamelde hij.

'Zijn wij slechte hackers omdat ze ons vonden of zijn we een ongelooflijk straf team, omdat we de best beveiligde site van het land offline zullen brengen? Als je niet wil helpen, dan is...' klonk het fel.

'Wat kan ik voor je doen?' Zo slecht kwam hij uit zijn woorden. Dat was een beetje stakkerig voor een man van bijna dertig.

'Werkelijk? Om acht uur opent zo dadelijk de nieuwe TopBrand-winkel de deuren. Vijf studenten zullen er betogen en de aandacht van de media trekken. Dat geeft mijn team de gelegenheid om op te ruimen en te verdwijnen.'

De interesse van journalisten of politie opwekken was het laatste wat hij wilde. Opnieuw zweefde zijn duim boven de knop.